

Byg Verdenslandbroen for Verdensfred

Ugeavis 20/21 2015

Få de seneste nyhedsopdateringer på:

RADIO SCHILLER

v/formand Tom Gillesberg, 26. maj 2015:
Finansboble og Eurosystemet på vej ned;

BRIKS-systemet på vej op

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=6624>

**Video med Schiller Instituttets stifter,
Helga Zepp-LaRouche:**

»Et nyt paradigme for civilisationen«

»Du ved sandsynligvis ikke noget om det endnu, for massemediernes dækker det ikke, men virkeligheden er den, at menneskeheden allerede har indledt en fuldstændig ny æra med BRIKS-landene. De er i færd med at virkeliggøre et fuldstændigt nyt økonomisk og finansielt system. Kina er i færd med at bygge den Nye Silkevej, der bringer udvikling og fred til alle lande, der deltager i projektet. Kinas kultur er orienteret imod en bedre fremtid for menneskeheden, og hele den kinesiske befolkning deltager optimistisk i denne fællesmission.«

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=6443>

Video med animeret infografik: Vand for Livet

Hvor meget vand er der i den globale vandcyklus?

Af alt det vand, der findes på jorden, er kun 2,5 % ferskvand. Af dette ferskvand findes 68 % indesluttet i indlandsisen og gletsjerne. 30 % findes som grundvand, og kun 1,2 % er overfladevand. Hvordan foregår strømmen af dette vand?

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=6560>

Leder fra LaRouche-bevægelsen 27. maj 2015:

Lyndon LaRouche:

I denne og næste uge skrives der historie

»Kina er hastigt i færd med at ændre det verdensøkonomiske landkort ... og at bidrage til en vækstcyklus uden fortilfælde«, erklærede Alicia Barcena, direktør for FN's Økonomiske Konference om Latinamerika og Caribien (ECLAC), i går entusiastisk, som vært for en konference om ECLAC i Santiago, Chile, med deltagelse af Chiles præsident Michelle Bachelet og den besøgende, kinesiske premierminister Li Keqiang. Konferencen havde den passende titel: »Mod en ny æra af økonomisk samarbejde.«

Chile var det sidste ben på Lis tournée til fire lande i Sydamerika, og han meddelte, at hans regering ville opfordre kinesiske selskaber til at deltage i bygningen af en »tunnel mellem to oceaner«, der forbinder Chile og Argentina, under Andesbjergene, og som ville være nøgleelementet i en transkontinental jernbane, der forbinder Atlanterhavet og Stillehavet gennem Chile, Argentina, Paraguay og Brasilien. Blot få dage forinden havde Kina, Peru og Brasilien underskrevet et forståelsesmemorandum om en forundersøgelse af en anden, mere nordligt beliggende transkontinental jernbane tværs over Sydamerika.

Det bør bemærkes, hvor langt, og hvor hurtigt, tingene har udviklet sig i Sydamerika på under et år, siden BRIKS-Unasur-topmødet fandt sted i Brasilien i juli 2014. Som vi dengang bemærkede, havde Argentina anført vejen tidligere i foråret ved at være det første land, der brød med det synkende, transatlantiske system og ved at alliere sig med BRIKS, og nu følger størstedelen af Sydamerika efter.

(fortsættes side 3)

HOVEDARTIKEL:
Helga Zepp-LaRouche:
BRIKS-staternes dynamik:
Rædsel for Imperiet, Håb for Verden

Wiesbaden, 23. maj 2015 – Modsætningen kunne næppe være større: BRIKS-nationerne, og her især Kina, såvel som de stater, der flokkes omkring dets nye økonomiske system og finanssystem, koncentrerer sig om opbygning, udvikling og forbedring af befolkningens livsbetingelser. De transatlantiske regeringer forsumper derimod i et morads af skandaler og begår oven i købet den eneste synd, der selv i de skrupelløses rige er utilgivelig: De bliver taget i deres intriger – som præsident Obama i affæren om attentatet i Benghasi i 2012, drabet på Bin Laden eller NSA-affæren med forbundskansler Merkel, eller storbankerne med deres bedragerier.

Præsident Putins rådgiver Sergei Glasjev kom med en præcis opsummering den 22. maj på BRIKS' VII. Akademiforum i Moskva: BRIKS' Nye Udviklingsbank er ikke et alternativ til IMF og Verdensbanken, men et supplement til dem; BRIKS-banken tager de udfordringer op, som i øjeblikket bliver ignoreret af de vestlige finansinstitutioner. IMF fremmer udelukkende spekulanternes interesser, idet barriererne for spekulativ kapital bliver afskaffet. Den enorme mængde af spekulativ kapital, der via trykkemaskiner for dollar, euro, pund og yen når frem til BRIKS-staterne i form af spekulative bølger, destabiliserer disse nationaløkonomier snarere, end de gavner deres tilbagestående udvikling. Derfor måtte BRIKS-staterne slå deres finansinstitutioner sammen for at finansiere deres langfristede udviklingsprogrammer.

I mellemtiden er Kina, inden for rammerne af politiken for Den nye Silkevej, i færd med at investere de enorme valutaeserver, som det pga. en restriktiv eksportpolitik frem for alt fra USA's side – og her især vægringen ved at eksportere den såkaldte »Dual-Use-Teknologi« – har samlet sammen, i sammenhæng med multilaterale aftaler. Sammen med Pakistan investerer Kina 46 mia. dollar i en fælles udviklingskorridor; under den indiske premierminister Modis seneste besøg afslørede Kina projekter i størrelsesordenen 32 mia. dollar, og under premierminister Li Keqiangs besøg i Brasilien, projekter i størrelsesordenen 73 mia. dollar, efterfulgt af andre projekter med andre latinamerikanske stater. Især var den kinesiske premierminister Lis besøg i stand til, på få dage, at neutralisere storangrebet på præsident Dilma Rousseff, som havde til formål at brække Brasilien ud af BRIKS-alliancen og sabotere Brasiliens deltagelse i den Nye Udviklingsbank, og i stedet for dette, at intensivere det kinesisk-brasilianske samarbejde.

Kinas og BRIKS-staternes politik viser vejen til fremtiden; det er tydeligvis også den tyske ambassadør i Beijing, Michael Clauss' mening. Til *South China Morning Post* erklærede han, under AIIB's, Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbanks, tredages stiftelsesmøde i Singapore, at Tyskland ville være medlem af bestyrelsen for AIIB, og at Frankfurt skulle være hjemsted for den europæiske AIIB-filial.

Hvor let ville det ikke være for Tyskland og de andre europæiske nationer at overvinde den umiddelbart truende detonerende af euroen! I stedet for at holde fast på, at Grækenland fortsat skal massakrere sin egen befolkning for at betale sin gæld, som for 97 % 's vedkommende har vist sig at være til gavn for de europæiske banker, kunne de, efter en gældsnedskrivning som den, der blev aftalt for Tyskland under Gældskonferencen i London i 1953, udstede lignende kreditter til Grækenland til udvikling af landets realøkonomi, som Kina i øjeblikket gør det til dusinvis af nationer. Men, så længe den tyske regering ser sig selv som statholder for det anglo-amerikanske imperium (med EU som dette imperiums regionale udtryk), vil den i stedet holde fast ved sin politik, der risikerer at styrte os ud i kaos.

Med en noget forsinket reaktion hidser den amerikanske finansanalytiker Robert Berke i magasinet *Time* sig nu op over Kinas to år lange Silkevejspolitik, der kunne føre til et »revolutionært skift« mht. det globale, økonomiske landkort og til en alvorlig øst-vest-konfrontation. Han fremfører dernæst, så det ikke er til at tage fejl af, som talerør for den britiske imperium-faktion, den trussel, at det store skakspil mellem øst og vest om overherredømmet i Eurasien fortsætter, og at geopolitiske konflikter over det Nye Silkevejsprojekt kunne igangsætte en ny Kold Krig, hvis udgang er helt åben.

Deutschlandrundfunk har tilsyneladende også stået på sidelinjen i to år mht. betydningen af den Nye Silkevej. Men nu har *Duetschlandrundfunk* samtidigt med artiklen i *Time* bragt en udsendelse, der absolut ikke står tilbage for denne mht. geopolitisk ophidselse. I stedet for at begribe den chance, der med Xi Jinpings inkluderende »win-win-politik« netop består i overvindelsen af en geopolitik, der har beskåret det 20. århundrede to verdenskrige, opremser denne udsendelse de samme, gennemtyggede påstande, som Det britiske Imperium til enhver tid tygger drøv på, om, hvorfor Silkevejen angiveligt ikke vil fungere. Samtidigt bliver de virkeligt nye elementer, der vækker begejstring, om en vision for fremtiden, og den strategiske forståelse, som er uden fortilfælde, mellem BRIKS-staternes statschefer, fuldstændigt udeladt – en for massemedierne desværre så typisk tilsløring gennem udeladelse og vildledende sammensætning af kendsgerninger.

I mellemtiden finder der i USA's regeringsinstitutioner et oprør sted imod Obamaregeringen, der meget hurtigt kunne ændre den strategiske situation. Fra Seymour Hersh' højeksplosive artikel, der præsenterer omstændighederne ved Osama Bin Ladens mord, som står i diametral modsætning til Obamaregeringens officielle version, og til den militære efterretningstjeneste DIA's, Defense Intelligence Agency, frigivne dokumenter om de faktiske hændelser i forbindelse med angrebet på den amerikanske ambassadør Stevens og tre medarbejdere i Benghasi i Libyen den 11. september 2012, er der nu kommet fakta på bordet, der kun tillader den ene konklusion, at Obama har løjet. Disse dokumenter afslører, at der allerede en dag senere, den 12.9.2012, forelå beviser for, at 1. angrebet foregik for al-Qaeda's regning og altså på ingen måde var en »spontan protest« over en anti-islamisk video; at

2. det drejede sig om våbenleverancer fra Libyen til de syriske oprørere; og at 3. man allerede på det tidspunkt vidste, at disse oprøreres mål var at oprette et islamisk kalifat. I betragtning af IS' nylige, »overraskende« succeser i Ramadi og Syrien er denne vurdering fra 2012 højeksplosiv.

Alle disse baggrundsomstændigheder, der nu er blevet kendt, undersøges af formanden for Den amerikanske Kongres' Benghazi-komite, republikaneren Trey Gowdy, så vel som også daværende udenrigsminister Hillary Clintons rolle i affæren, der vel burde høre til hendes største bekymringer med hensyn til hendes ambitioner om at blive præsidentkandidat. Forfatteren Ed Klein har i sin bog om konflikten mellem Obama-parret og Clinton-parret hævdet, at Obama lagde pres på Hillary, til fordel for hans daværende præsidentvalgkamp, for at hun skulle lyve om Benghazi.

Bag dette oprør i regeringsinstitutionerne skjuler der sig endnu mere end disse skandaler, hvor oprørende de end i sig selv er. I virkeligheden drejer det sig om USA's identitet: Handler USA, militært og som finansmagt, som Det britiske Imperiums udøvende organ, hvilket bl.a. kommer til udtryk i konfrontationsstrategien over for Rusland og Kina, og som fremmaner en umiddelbar fare for en atomar verdenskrig, udløst gennem Ukraine – eller kan USA atter bringes tilbage til den vej, hvor det begyndte sin historie, nemlig som en republik, der var forpligtet over for det almene vel? Opretholdelsen af verdensfreden afhænger af udfaldet af denne debat.

Det var ligeledes i Richard Nixons tilfælde, hvor det rent overfladisk drejede sig om noget helt andet i Watergate-affæren, sluttelig en beslutning i regeringsinstitutionerne om at stille ham en rigsretssag i udsigt, der dernæst bevægede ham til at træde tilbage. På samme måde blev det nu, efter offentliggørelsen af DIA-dokumenterne, for første gang heftigt diskuteret at stille Obama for en rigsret, og det i begge de politiske lejre.

Hele krisen – fra Grækenland, Ukraine, finanssystemet og til skandalerne i USA – der tilspidnes frem til beslutningstidspunktet, reduceres ned til det altafgørende spørgsmål, om menneskeheden i rette tid kan præstere det spring at befri sig fra geopolitikkens selvdestruktive dynamik og hæve sig op på menneskehedens fælles måls højere plan. Til dette formål byder Kinas og BRIKS-staternes tilbud om at samarbejde om virkeliggørelsen af den Nye Silkevej på en gylden – og eneste forhåndenværende – lejlighed.

Det er en uigendrivelig kendsgerning, at Schiller Institutet i 25 år har foreslået og grundigt udarbejdet denne politik med Den eurasiske Landbro eller Den nye Silkevej; den blev først for nylig aktualiseret i form af en omfattende rapport på 370 sider, *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge* (»Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«)¹. Programmet for overvindelsen er der altså – det, vi har brug for, er modige medkæmpere, der hjælper med at bringe de europæiske nationer om bord!

(fortsat fra side 1)

Det britiske Imperium og deres marionet Obama 'are not amused', men de har ikke ret mange kort på hånden, som de kan spille ud med for at standse dette fremvoksende Nye Paradigme, bortset fra at lancere en atomar, Tredje Verdenskrig – og naturligvis ved at bruge den totalt miskrediterede, såkaldte »Duggan-affære« i forsøg på at bagtale Lyndon LaRouche, der har været en af de drivende, intellektuelle kræfter bag Verdenslandbroen, der nu er under opførelse af BRIKS og deres allierede.

Som optakt til indeværende års BRIKS-topmøde i Ufa, Rusland, den 8.-9. juli, tager lignende, strategiske udviklinger nu form omkring Grækenland og Europa – men forløbet vil blive anderledes end i Sydamerikas situation, erklærede Lyndon LaRouche i dag. Denne udvikling involverer USA direkte – samt faren for, at præsident Obama vil lancere en atomkrig på kort sigt.

Grækenlands regering gør det fortsat klart, at de har valgt at udbetale lønninger og pensioner til deres forarmede befolkning snarere, end de vil fortsætte med at betale IMF og landets øvrige kreditorer for gæld, der for størstedelens vedkommende er illegitim. Hvis Grækenland virkelig ikke betaler sit 300 million euro store afdrag til IMF den 5. juni, så vil landets 30-dages afdragsfri periode – efter hvilken en officiel betalingsstandsning kunne blive erklæret – udløbe den 5. juli ... tre dage før BRIKS-topmødet åbner i Ufa!

Vil Angela Merkel og kompagni virkeligt være dumme nok til at skubbe Grækenland ud af Eurozonen? Hvis ja, så har Lyndon LaRouche gentagne gange advaret om, at det vil blive ikke Grækenlands, men hele det transatlantiske finanssystems død, som vel at mærke under alle omstændigheder er totalt bankerot.

I dag understregede LaRouche, at verden befinder sig på lynnedtælling til en potentiel atomkrig, hvis Obama ikke bliver fjernet fra embedet. Når Eurozone-systemet nedsmelter, vil dette tvinge krisen til USA som hovedscenen. Wall Street og relaterede institutioner vil gå ned, og hvis Obama fortsat sidder i præsidentembedet, vil verden have kurs mod krig.

Martin O'Malleys kommende annoncering den 30. maj af sit kandidatur til USA's præsident, understregede LaRouche, vil forandre alt i dette land.

Hillary Clinton vil ikke klare det; hendes kandidatur vil ikke fungere. Republikanerne har også store problemer. Så når sammenbruddet af det europæiske system kommer, vil spørgsmålet blive udfordret i USA. Hvilket betyder, at de næste par uger bliver afgørende.

I løbet af de næste tre uger vil nationer på diverse kontinenter blive direkte præsenteret for Lyndon LaRouches programmatisk alternativ til det nuværende folkemorderiske system: den 28. maj, på konferencen i Lima, Peru, hvor Helga Zepp-LaRouche og Kinas dr. Liu Youfa vil være talere; den 6. juni, på vores næste, store konference i New York City; osv.

Så nyd Det britiske Imperiums nederlag.

¹ <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3777>

DET ER UDE MED EUROEN!

– Den dødbringende nedskæringspolitik afvises; Hvad med USA?

26. maj 2015 – De fortsatte rapporteringer indikerer, at den bankerotte euro er ved at gå ned, og Grækenland er ikke årsagen, selv om en græsk betalingsstandsning kan blive udløsermekanismen. Den voksende panik over den overhængende, græske betalingsstandsning hos visse personer i den tyske og franske regering – og i Obamas Hvide Hus – repræsenterer ganske enkelt, at de ved, at eurosystemet er ved at gå ned. De kan ikke længere udskyde det uundgåelige. Grækenland betyder ganske enkelt, at Wall Streets og [City of] Londons år med at ud-sætte afskrivningen af værdiløs gæld i deres regnskaber, er forbi. »Markederne er illikvide!«, jamrer de. Nej: Banksystemerne er insolvente. Euroens sammenbrud er over hele Europa. En græsk webside, DefenseNet, tilføjer i dag det stød, at 26,5 billion dollar i udenlandske valuta-derivater vil nedsmelte sammen med euroen.

Tilbage den 18. februar udstedte stiftende redaktør for *EIR*, Lyndon LaRouche, en international erklæring om det, han kaldte »den græske gældssvindl«, der gav kraftig støtte til den nye, græske regering. Erklæringen viste, at den »Græske bailout«, som den bedragerisk blev kaldt, fra 2012, var den sidste, større bailout (redningspakke) til London- og eurosistem-bankerne.

»Udplyndring udgør ikke legitim gæld«, sagde LaRouche dengang. »Gælden er illegitim, den kan ikke betales, og den er frugten af en kriminel virksomhed under anførsel af London, som fuldstændigt må lukkes ned, hvis verden skal overleve de kommende måneder uden udbruddet af en generel krig i Europas centrum. Dette må anbringes højt og tydeligt på hvert eneste dørttrin i USA. Hvis man ønsker at undgå Tredje Verdenskrig, så er det, hvad man må gøre.«

Denne vurdering fra LaRouche bekræftes nu, som reelle hændelser.

I valg i denne weekend afviste endnu to europæiske befolkninger – Polen og Spanien – Wall Streets og Londons dødbringende nedskæringspolitik, som er blevet dem påtvunget med hjælp fra de aktuelle, korrupte, tyske og franske regeringer.

Denne fascistiske nedskæringspolitik er en fejlkalkulation, der har truet Grækenland, og hele verden, med massedød. Den afvises af europæiske regeringer, mens Kina og BRIKS tilbyder dem økonomisk vækst og teknologisk fremskridt gennem deres nye udviklingsbanker. Den væltes af pinden i Latinamerika i et voksende partnerskab med Kinas derværende infrastruktur- og industriinvesteringer, der fokuserer på store projekter for højhastighedsjernbaner, havne og energiprojekter.

Hvad med USA? Kan fornægtelsen af ferskvand – og fødevarerproduktion – i Californien af guvernør Jerry Browns diktater ændres? Vandet er der; Brown må afsættes, og teknologierne til at producere det indføres. Kan vi udvikle et landsdækkende højhastigheds-jernbanesystem her, som Kina har gjort det, på et årti? Kan vi give beskæftigelse og uddannelse inden for produktionssektoren

til, især, Amerikas unge mennesker og skabe den nationale kreditinstitution, der kan sætte dette i værk?

Dette betyder, at Obama, der går ind for krig, skal smides ud. Hvis det amerikanske system kan sættes tilstrækkeligt hurtigt i bevægelse til at fjerne Obama, kan vi ændre nationens politik.

Xi Jinpings Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur

Af Michael Billington

5. april 2015 – Kina har for verden lanceret noget, der aldrig før har eksisteret i det menneskelige samfund. Skabelsen af BRIKS' Nye Udviklingsbank i sommeren 2014 og Kinas indvielse af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) i foråret 2015, hvor 48 nationer tilsluttede sig som grundlæggende medlemmer (på trods af intenst pres fra Obamaregeringen for at boykotte Kinas initiativ), markerer begyndelsen på en revolutionerende transformation af civilisationen. Denne historiske proces kan kun forstås i sammenhæng med det kulturelle og økonomiske forfald, der nu er i færd med at drive USA ind i både økonomisk kollaps og strategisk konfrontation med Rusland og Kina, der snart kunne eksplodere i en global atomkrig og tilintetgørelsen af civilisationen, som vi kender den, alt imens Kina gennemlever en renæssance af den store, konfucianske kultur, der har været drivkraften bag hver eneste periode med fremgang og videnskabeligt fremskridt i det moderne Kinas historie.

Præsident Xi Jinpings meddelelse om den Nye Silkevej ved Shanghai Samarbejdsorganisationens møde i Kasakhstan i september 2013, og den Nye Maritime Silkevej i Indonesien i oktober 2014, var gnisten til det, der nu, sammen med BRIKS-initiativet, er blevet til historiens største eksplosion af infrastrukturudvikling på global skala. Den eneste sammenlignelige proces var Franklin Roosevelts udstrakte udvikling af USA's infrastruktur i 1930'erne – bortset fra, at denne nye proces er på global skala. Xi Jinping har endda personligt opfordret præsident Obama til at gå med i processen og bringe verden sammen om at hæve menneskeslægtens levestandard og produktivitet, i en »interessernes harmoni«, som Amerika engang selv var forkæmper for.¹ I dag er det idéen om harmoni, som Konfucius (551-479 f.Kr.) introducerede, der inspirerer Kina til at tilbyde »win-win«-samarbejde blandt alle nationer om store infrastrukturprojekter, til gavn for hele menneskeheden. Den ubehagelige virkelighed med den aktuelle, globale krise er, at USA, under Bush' og Obamas præsidentskaber, er en dekadent, døende kultur, der begunstiger dødbringende nedskæringspolitik, evindelige krige og udsvævende, samfundsmæssig degeneration, der åbenlyst forsøger at ødelægge den kinesiske nations kulturelle optimisme og denne nations vision om og helligelse til global udvikling.

Læs hele artiklen: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6366>

¹ Konceptet om interessernes harmoni blev udviklet af Abraham Lincolns økonom, Henry C. Carey, som i 1851 udgav bogen 'Interessernes Harmoni: landbrug, varefremstilling og handel'.